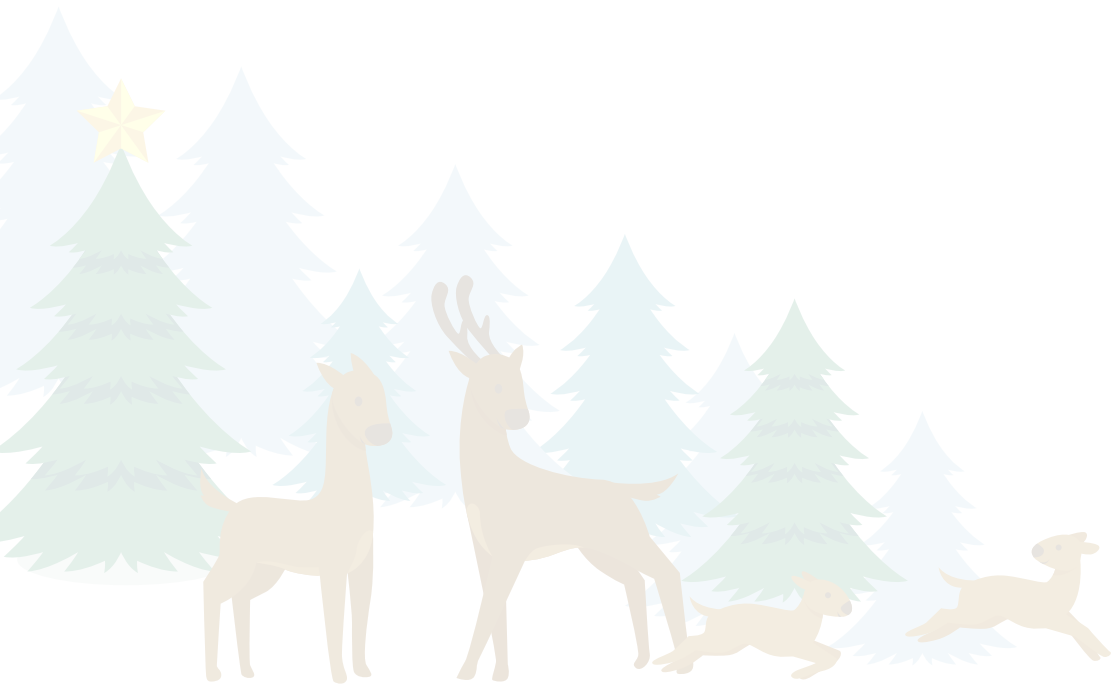

Το ελαφάκι

που αναζητούσε τον Άγιο Βασίλη

1ο δημοτικό σχολείο Αιγίου
Διευθυντής: Χρήστος Μαράντης

« Το ελαφάκι που αναζητούσε
τον Άγιο Βασίλη »

Το παραμύθι δημιουργήθηκε στο πλαίσιο
του ολοήμερου σχολείου από τους μαθητές
της Α', Β' και Γ' δημοτικού
και τη δασκάλα τους στο ολοήμερο
Μαργαρίτα Αναστασοπούλου - Ζεβερίνου.

Μια φορά και έναν καιρό...ώπα...ώπα! Τι μια φορά και έναν καιρό; Παραμύθια θα λέμε τώρα; Εγώ είμαι εδώ για να σας διηγηθώ τη δική μου χριστουγεννιάτικη ιστορία. Εντάξει, μια ιστορία με...φαντασία, βέβαια, αλλά όχι και παραμύθι.

Πρώτα απ' όλα να σας συστηθώ. Γεια σας! Είμαι ο Ξενοφώντας, το ελαφάκι. Ένα λίγο διαφορετικό ελαφάκι από τ' άλλα, αλλά μήπως τελικά όλοι μας δεν είμαστε λίγο διαφορετικοί μεταξύ μας; Λοιπόν. Εγώ, που λέτε, γεννήθηκα σ' ένα ωραίο, μεγάλο, ελαφοχωριό, με ψηλά καταπράσινα δέντρα και μικρά χαριτωμένα σπιτάκια. Όταν γεννήθηκα, λένε ότι έμειναν όλοι άφωνοι. Αρχικά εγώ φαντάστηκα ότι εντυπωσιάστηκαν από την ομορφιά μου, αλλά μετά έμαθα ότι γεννήθηκα με...μισή γούνα και αυτό ήταν κάτι που δεν το είχαν ξαναδεί ποτέ. Με κοιτούσαν, με κοιτούσαν και δεν πίστευαν στα μάτια τους. Η μαμά μου να κλαίει και να λέει...«που είναι η γούνα του παιδιού; ε; που είναι;» Ο μπαμπάς μου να μονολογεί...«δεν είναι δυνατόν...δεν είναι δυνατόν» η αδερφή μου η Κωνσταντίνα να με κοιτάζει με απορία και να με σκουντάει για να δει αν είμαι πραγματικός και εγώ κάπου εκεί ανάμεσα να κοιτάζω γύρω γύρω σαστισμένος και να κάνω έναν περίεργο ήχο, κάτι σαν...ξ...ξ...ξ. Νομίζω, μάλιστα, ότι για αυτό η νονά μου η Μαρία με ονόμασε Ξενοφώντας. Τώρα που είπα για τη νονά μου, να σας πω ότι, κατά τη γνώμη μου, αυτή ήταν που έσωσε την κατάσταση τελικά, γιατί αποφάνθηκε ότι ήμουν ένα ιδιαίτερο ελαφάκι, πολύ ξεχωριστό και σίγουρα μια μέρα θα γινόμουν διάσημο. Τη νονά μου, τη Μαρία, τη σέβονταν και την αγαπούσαν στο χωριό, γιατί ήταν σοφή και πολύ καλή. Αφού λοιπόν η νονά είπε ότι είμαι ξεχωριστός, το δέχθηκαν όλοι. Ή... σχεδόν όλοι.

Η αλήθεια είναι ότι τα άλλα ελαφάκια καθόλου δεν εντυπωσιάστηκαν από τη διαφορετικότητά μου και δεν έκαναν παρέα μαζί μου. Και όσο και να μου έλεγε η αγαπημένη μου αδερφή, η Κωνσταντίνα, να μη τους δίνω σημασία γιατί ήταν μικρά και δεν καταλάβαιναν, εμένα με στεναχωρούσε. Όταν πήγαινα να παίξω μαζί τους με κοιτούσαν υποτιμητικά και έφευγαν μακριά μου κάνοντας...πφ..πφ...κοιτάζτε, ένας

ξένος... Έτσι με φώναζαν πάντα. Ξένο, αντί για Ξενοφώντα. Και εγώ, δεν θα πω ψέματα, έκλαιγα και κλεινόμουν στο δωμάτιο μου μόνος μου. Η μόνη μου παρηγοριά ήταν η χιονόμπαλά μου. Μια όμορφη χιονόμπαλα που μου είχε κάνει δώρο η νονά μου. Εκεί μέσα φαίνονταν όλα τόσο γαλήνια, τόσο ωραία! Είχε σπιτάκια χιονισμένα και έναν μικρό μικρό χιονάνθρωπο, τον Αρίστο. Έτσι τον είχα ονομάσει και ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Όπου και να πήγαινα η χιονόμπαλά μου ήταν μαζί μου. Επάνω μου.

Μου άρεσε πολύ να τρέχω στο δάσος, να κάθομαι σε κάθε ξέφωτο να απολαμβάνω τον ήλιο και να μυρίζω τα πολύχρωμα, ευωδιαστά λουλούδια. Μια μέρα, όπως έτρεχα και χοροπηδούσα, κάνω μια τσακ και μου πέφτει η χιονομπαλίτσα μου. Άρχισε να κυλάει στην κατηφόρα και εγώ να τρέχω να την προλάβω να μην γίνει το κακό, αλλά τελικά... μπαμ! Βρίσκει πάνω σε μια πέτρα και...κρακ...κρακ...άνοιξε στα δύο. Και πάνω που ήταν έτοιμη να σπάσει και η καρδιά μου στα δυο...βλέπω να βγαίνει, μέσα από τη χιονόμπαλα, ένας άσπρος καπνός και...πραφ...πετάγεται ένας ολόλευκος χιονάνθρωπος!

- Ωχ! Ποιος είσαι εσύ; Ρώτησα σαστισμένος.
- Ποιος εγώ; Απάντησε ο χιονάνθρωπος. Τι θέλεις να πεις; Δεν με ξέρεις; Εγώ είμαι, ο Αρίστος, ο φίλος σου. Ο χιονάνθρωπος του Άγιου Βασίλη. Εσύ είσαι ο Ξενοφώντας, σε ξέρω. Σε βλέπω κάθε μέρα και ξέρω πότε είσαι λυπημένος και πότε χαρούμενος, είτε ο χιονάνθρωπος.
- Τότε ξέρεις και για τα γούνα μου, ε; ρώτησα λυπημένος.
- Και ξέρω και μπορώ να σε βοηθήσω, είπε ο χιονάνθρωπος.
- Αλήθεια; Είπα και άστραψαν τα μάτια μου από χαρά.
- Μα και βέβαια! Τι σόι χιονάνθρωπος του Αϊ Βασίλη θα ήμουν αν δεν μπορούσα. Να, κοίτα!

«Βρουμ...βρουμ...πριμ...πριμ...» φώναξε δυνατά ο χιονάνθρωπος κουνώντας τα χεράκια του πέρα δώθε. Και...τανταραράν...βρέθηκα εγώ ξαφνικά με καινούργια γούνα, μόνο που ήταν, πώς να το πω, λίγο...παρδαλή. Άλλο χρώμα εδώ, άλλο εκεί και άλλο παραπέρα. Ο

χιονάνθρωπος είχε γουρλώσει τα μάτια του και μια κοιτούσε τη γούνα μου και μια τα χεράκια του.

- Ξέρεις, πρέπει να ομολογήσω ότι δεν ήμουν ποτέ καλός με τα μαγικά. Όλο κάτι πήγαινε λάθος και το αποτέλεσμα έβγαινε κάπως...περιεργο, είπε ο Αρίστος, με το κεφάλι του λίγο κατεβασμένο. Όμως αν θέλεις, συνέχισε, μπορώ να ξαναπροσπαθήσω.

- Όχι, όχι, ευχαριστώ, είπα λιγάκι φοβισμένος.

- Καλά! Δεν επιμένω. Όμως επειδή είσαι καλό ελαφάκι και σε συμπαθώ πολύ, θα σου πω τι να κάνεις για να αποκτήσεις την πολυπόθητη γούνα σου, μου είπε χαμογελώντας ο χιονάνθρωπος.

- Αχ! Σε ευχαριστώ πολύ πολύ, αγαπημένε μου φίλε, είπα με χαρά.

- Λοιπόν. Θα πας να βρεις τον Άγιο Βασίλη την παραμονή των Χριστουγέννων. Όχι πιο πριν, ούτε και μετά. Την Παραμονή. Είναι σημαντικό αυτό, γιατί η Παραμονή των Χριστουγέννων είναι η μόνη ημέρα που ο Άγιος μπορεί να πραγματοποιήσει όλες τις ευχές. Το κακό είναι ότι δεν ξέρω το δρόμο για να σε οδηγήσω μέχρι το εργαστήριο του. Μπορώ όμως να σου πω που θα ρωτήσεις για να μάθεις. Θα ξεκινήσεις από εδώ και θα πας ευθεία, προς τον Βορρά. Το πρώτο χωριό που θα συναντήσεις είναι το χωριό με τις νεραϊδομαγισσούλες. Αυτές θα σου πουν πως θα πας στο χωριό των ξωτικών και εκείνα, με τη σειρά τους, ξέρουν να σου πουν πως θα φτάσεις στο εργαστήριο του Αϊ Βασίλη. Τα ξωτικά είναι τα μόνα που γνωρίζουν που βρίσκεται ο Άγιος. Ελπίζω να μην σε μπέρδεψα. Άντε, ξεκίνα γρήγορα γρήγορα για να προλάβεις.

Έφυγα τόσο βιαστικά που ίσα ίσα πρόλαβα να φωνάξω από μακριά ένα ευχαριστώ. Δρόμο έπαιρνα, δρόμο άφηνα και ξαφνικά σε μια στροφή του δρόμου βλέπω ένα πανέμορφο σπιτάκι σαν ζαχαρωτό. Λίγο πιο πέρα έστεκε και άλλο και άλλο, μια ολόκληρη σειρά από κουκλίστικα σπιτάκια. Πλησίασα αργά αργά και λίγο διστακτικά το πρώτο σπιτάκι, χτύπησα το κουδούνι και περίμενα. Από μέσα ακούστηκε μια φωνή να

ρωτάει

- Ποιος είσαι και τι θέλεις πρωί πρωί στο σπίτι μας;
- Συγγνώμη, είμαι ο Ξενοφώντας, το ελαφάκι και θέλω να σας ρωτήσω κάτι. Ψέλλισα.

Η πόρτα άνοιξε και άρχισαν να εμφανίζονται κάτι πλασματάκια τόσα δα, που φτερούγιζαν γύρω γύρω όλο χαρά. Ήταν λίγο φασαριόζικα, αλλά πολύ χαριτωμένα.

- Εσείς ποιες είστε; Ρώτησα με απορία.

Τα πλασματάκια σα να πειράχτηκαν. Σταματούν απότομα το φτερούγισμά τους και έρχονται και στέκονται μπροστά μου, κοιτώντας με προσεχτικά. Η μία μάλιστα, η πιο μικρή, είχε τα χέρια της στη μέση και ύφος πολύ πολύ ενοχλημένο. Αργότερα έμαθα ότι αυτή ήταν η Κρυσταλλία και όντως είχε θυμώσει μαζί μου γιατί δεν τις αναγνώρισα.

- Τι θέλεις να πεις; Με ρώτησαν όλες μαζί. Δεν μας ξέρεις; Είμαστε οι πιο διάσημες νεραϊδομαγισσούλες του Βορρά, του Νότου, της Ανατολής και της Δύσης. Είμαστε η Σταματίνα, η Μαρία, η Γιωργία, η Αέλια, η Σέλντα και η Κρυσταλλία. Είμαστε στην υπηρεσία του Αγίου Βασίλη και μας καλεί όταν μας χρειάζεται.
- Και εσύ, για να έχουμε καλό ρώτημα, τι θέλεις εδώ και μας χαλάς την ησυχία; Ρώτησε η Αέλια.
- Ξέρετε, καλές μου μαγισσούλες...
- Νεραϊδομαγισσούλες, είπαμε, πετάχτηκε η Γιωργία λίγο εκνευρισμένη.
- Ναι, ναι, συγγνώμη. Εγώ καλές μου...νεραϊδομαγισσούλες ψάχνω τον Άγιο Βασίλη γιατί θέλω πολύ να με κάνει να μοιάζω με τα άλλα ελαφάκια.
- Να μοιάζεις με τα άλλα ελαφάκια; Ρώτησε απορημένη η Κρυσταλλία.
- Να μοιάζεις με τα άλλα ελαφάκια; Επανέλαβε σαν ηχώ η Μα-

ρία. Γιατί;

- Βλέπεις εμάς να μοιάζουμε μεταξύ μας; Ρώτησε η Αέλια. Γιατί να είμαστε όλες ίδιες; Θα ήταν τόσο βαρετό, συμπλήρωσε η νεραϊδομαγισσούλα κάνοντας ότι χασμουριέται από βαρεμάρα.
- Τέλος πάντων. Πες μας τι θέλεις από εμάς γιατί έχουμε και δουλειές, μου είπε λίγο κοφτά, η Γιωργία.
- Να ήθελα να μου πείτε πως να πάω στο εργαστήριο του Αϊ Βασίλη, ρώτησα.
- Αυτό το ξέρουν μόνο τα ξωτικά, μου απάντησε, η Μαρία, χαμογελώντας λίγο ντροπαλά.
- Εμείς μπορούμε μόνο να σου δείξουμε το δρόμο για το χωριό των ξωτικών, αν θέλεις, συμπλήρωσε η Σέλντα.
- Ναι, ναι, θέλω, είπα ενθουσιασμένος.
- Θα πας από 'δω, έδειξε η Σταματίνα. Και μόλις περάσεις τον δέκατο πλάτανο...αλήθεια, ξέρεις να μετράς ως το 10 ή θα χαθείς και θα σε ψάχνουμε, καημένο μου; Με ρώτησε λίγο υποτιμητικά η νεραϊδομαγισσούλα.
- Πως, πως, ξέρω. Απάντησα βιαστικά.
- Ωραία! Μόλις περάσεις τον δέκατο πλάτανο, συνέχισε τις οδηγίες η Σταματίνα, θα στρίψεις αριστερά και στα 100μ. Θα βρεις το χωριό.

Αφού ευχαρίστησα τις νεραϊδομαγισσούλες έφυγα και πάλι τρέχοντας για να βρω το χωριό των ξωτικών. Φτάνοντας στον δέκατο πλάτανο και στρίβοντας αριστερά, τα 'χασα. Δεν έβλεπα τίποτα. Μόνο δέντρα, λουλούδια και κάτι περίεργα ζώακια. Άρχισα να απελπίζομαι. Σιγά σιγά η μέρα χανόταν και εγώ ένιωσα να φοβάμαι μόνος μου στην ερημιά. Μόλις όμως βγήκε το φεγγάρι κάτι μαγικό συνέβει. Στο δάσος άρχισαν να εμφανίζονται κάτι μικροσκοπικά, λαμπερά σπιτάκια, σαν φωτεινές πυγολαμπίδες.

Πλησίασα δειλά δειλά ένα σπιτάκι και χτύπησα την πόρτα. Αμέσως άνοιξε αλλά...δεν έβλεπα κανέναν.

- Είναι κανείς εδώ; Ρώτησα
- Στραβός είσαι, Χριστιανέ μου; Δεν βλέπεις; μου απάντησε μια φωνή από...χαμηλά! Κοιτάζω κάτω και τι να δω. Ένα λιλιπούτειο ζωτικό με μυτερά αυτιά και μεγάλα μάτια. Ωχ! Συγγνώμη. Δεν σε είδα. Είπα απολογητικά.
- Ότι δεν με είδες το κατάλαβα, μου απάντησε το ζωτικούλι. Λοιπόν. Λέγε. Ποιος είσαι και τι θέλεις.
- Είμαι ο Ξενοφώντας, το ελαφάκι, απάντησα. Και εσύ; Ποιος είσαι;
- Είμαι ο Λουκάς και είμαι ζωτικό της α' τάξης, είπε με περισπούδαστο ύφος το ζωτικούλι.
- Α! και είσαι μόνος σου εδώ;
- Όχι, όχι, είπαν δυνατά κάποιες φωνούλες και άρχισαν σιγά σιγά να εμφανίζονται πίσω από τις κλειστές πόρτες και άλλα μικρά ζωτικά.
- Είμαστε και εμείς εδώ, είπε το ένα ζωτικό. Εγώ είμαι ο Γιώργος και οι άλλοι είναι ο Αλέξης, ο Τσαμπίκος, ο Σταύρος, ο Δημήτρης, ο Κωνσταντίνος και ο Ρενάτο, συνέχισε το ζωτικό δείχνοντας έναν έναν τους φίλους του.
- Χαίρομαι που σας γνωρίζω όλους, είπα με ενθουσιασμό. Μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε; Ψάχνω το εργαστήριο του Άι Βασίλη.
- Δεν ξέρω αν το πρόσεξες, αλλά είμαστε κομματάκι μικροί. Είπε ο Αλέξης και ο Τσαμπίκος με τον Σταύρο κούνησαν πάνω κάτω το κεφάλι τους, σαν να έλεγαν ναι, ναι!
- Και τι σημαίνει αυτό; Ρώτησα με απορία.
- Σημαίνει, καλέ μου, ότι δεν γνωρίζουμε που είναι το εργαστήριο. Αυτό το ξέρουν μόνο τα μεγαλύτερα ζωτικά, απάντησε ο Δημήτρης.
- Όμως, μπορούμε να σου δείξουμε που είναι το σπίτι των μεγάλων ζωτικών και να τους ρωτήσεις, προθυμοποιήθηκε ο Κωνσταντίνος και ο Ρενάτο έτρεξε στην πόρτα σαν να ήταν έτοιμος να ανοίξει και να του δείξει τον δρόμο.
- Πάμε, πάμε, είπαν ο Τσαμπίκος και ο Σταύρος και τον έσπρω-

ξαν μαλακά έξω από την πόρτα. Να! Εκεί είναι. Το ψηλό το σπίτι πάνω στον λόφο, μου είπαν.

Έφυγα αμέσως για το σπίτι των μεγάλων ζωτικών και σκεφτόμουν ότι σιγά σιγά το ταξίδι μου φτάνει στο τέρμα του και θα συναντήσω επιτέλους τον Άγιο Βασίλη. Ανέβηκα το λοφάκι και πάνω που ετοιμαζόμουν να χτυπήσω την πόρτα, αυτή άνοιξε απότομα και από μέσα πετάχτηκε ένα ζωτικό που με κοίταζε με περιέργεια από πάνω μέχρι κάτω, χωρίς να μιλάει.

- Γεια! Είμαι ο....

- Ξενοφώντας. Ξέρω ξέρω, με διέκοψε το ζωτικό. Σε παρακολουθούσαμε όταν πήγες στο σπίτι των μικρών και ξέρουμε τι θέλεις.

- Με παρακολουθούσατε; Δηλαδή; Είστε πολλοί; Ρώτησα με απορία.

- Και βέβαια. Απάντησε το ζωτικό και σφύριξε δυνατά. Από το σπίτι άρχισαν να βγαίνουν τότε και άλλα ζωτικά, το ένα πίσω από το άλλο, σε σειρά. Εγώ είμαι ο Νικόλας, είπε το ζωτικό που μου άνοιξε την πόρτα. Και οι άλλοι είναι... ο Νικόλας, ναι, έχουμε το ίδιο όνομα αλλά είμαστε διαφορετικοί μεταξύ μας, είπε ο πρώτος Νικόλας και συνέχισε τις συστάσεις. Ο Ανδρέας, ο Αλέξης, ο Νάσος, ο Γιώργος, ο Θάνος, ο Γιάννης και ο Θωμάς.

- Για να ψάχνεις τον Άγιο Βασίλη, κάτι θέλεις να του ζητήσεις, μου είπε ο δεύτερος Νικόλας, χαμογελώντας. Λοιπόν, ξέρεις κάτι, πάμε μέσα να σου φτιάξω ένα γάλα και να κάτσουμε να μου τα πεις, συνέχισε το ζωτικό.

- Α! δεν πας καλά. Καθόλου καλά. Τον αποπήραν ο Νάσος και ο Αλέξης. Τι είναι αυτά που λες; Από πότε έχουμε χρόνο για καθισιό και κουβεντολόι; Έχουμε δουλειές να κάνουμε.

- Θέλεις να απογοητεύσουμε τον Αϊ Βασίλη; Συνέχισε ο Αλέξης.

- Και ο Ξενοφώντας θα έχει δουλειές, είπε ο Θωμάς. Σίγουρα βιάζεται να δει τον Άγιο Βασίλη.

- Εγώ θα οδηγήσω τον Ξενοφόντα στον Άγιο, πετάχτηκε ο Θάνος. Εγώ είμαι ο πιο γρήγορος και επίσης ξέρω καλά τον δρόμο και έτσι δεν θα χαθεί.

- Αλήθεια; Ρώτησε κάπως θυμωμένα, ο Ανδρέας. Δηλαδή εμείς δεν ξέρουμε να τον οδηγήσουμε; Όσο για το γρήγορος, δεν θα το σχολιάσω για να μη χαλάσουμε τις σχέσεις μας, συνέχισε το ζωτικό.

- Να ρίξουμε κλήρο, είπε ο Νάσος και οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του. Ο κλήρος έπεσε στον Γιώργο, το πιο ήσυχο ζωτικό, το οποίο με χαρά με πήρε μαζί του να μου δείξει τον δρόμο. Πίσω μας ακολουθούσε ο Γιάννης γιατί ήθελε πολύ να έρθει μαζί μας για παρέα. Όσο προχωρούσαμε πιάσαμε κουβέντα για το πρόβλημα μου και για τη χάρη που ήθελα να ζητήσω από τον Άγιο Βασίλη.

- Είμαι σίγουρος ότι ο Άγιος θα σε βοηθήσει, με διαβεβαίωσε ο Γιώργος. Είναι τόσο καλός και αγαπάει όλα τα πλάσματα του κόσμου, συνέχισε.

- Όταν μάλιστα δει πόσο πολύ το θέλεις είμαι βέβαιος ότι θα σου βρει λύση, συμπλήρωσε ο Γιάννης.

Φτάσαμε μπροστά από μια μεγάλη πόρτα που οδηγούσε σε μια αυλή. Εκεί ο Γιώργος σταμάτησε και μου είπε ότι θα πρέπει να συνεχίσω μόνος μου από 'δω και πέρα. Άνοιξα την καγκελόπορτα και όπως βιάδιζα προς το σπίτι, μια γλυκιά μυρωδιά από μπισκότα βανίλιας με μπόλικη κανέλα, γέμισε τα ρουθούνια μου, ενώ μέσα από το σπίτι ακούγονταν γέλια και φωνές και απ' όλα τα παράθυρα έβγαине ένα ολόλαμπρο φως. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και όπως μπήκα άκουσα κάποιον να με φωνάζει.

- Έλα, Ξενοφώντα, πέρασε μέσα. Σε περίμενα, είπε η φωνή.

- Εμένα; ρώτησα όλο απορία.

- Ναι, Ξενοφώντα. Ξέρω ότι έκανες μεγάλο ταξίδι για να με βρεις και ξέρω τι θέλεις από εμένα, συνέχισε η φωνή.

- (τα έχασα) Άγιο Βασίλη; Είπα, με τρεμάμενη φωνή, όσο προχωρούσα προς το μέρος που άκουγα να με καλούν. Άνοιξα την πόρτα και μπήκα στο πιο όμορφο δωμάτιο που είχα δει ποτέ μου. Παντού ήταν σκορπισμένα παιχνίδια. Τα ζωτικά δούλευαν πυρετωδώς, η κυρία Άγιοβασίλη έψηνε σειρές από ταψιά με κουλουράκια και άλλες λιχουδιές και ο Άγιος καθόταν αναπαυτικά και

διάβαζε με προσοχή τα γράμματα που του είχαν στείλει απ' όλα τα μέρη της γης.

- Λοιπόν, Ξενοφώντα, για πες μου; Είπε ο Άγιος Βασίλης.

- Θέλω...θέλω...ψέλλιζα και ένιωσα ότι άρχισα να γίνομαι πιο κόκκινος και από τη στολή του Αγίου.

- Τι θέλεις το ξέρω, απάντησε ο Άγιος. Γιατί το θέλεις δεν καταλαβαίνω, συνέχισε με απορία.

- Τι εννοείς Άγιο μου; Γιατί θέλω να έχω μια όμορφη γούνα; Μα για να μοιάζω με όλα τα υπόλοιπα ελαφάκια, απάντησα.

- Και γιατί πρέπει να μοιάζεις με τα άλλα ελαφάκια, Ξενοφώντα; Ρώτησε και πάλι ο Άγιος. Στο ταξίδι που έκανες για να έρθεις μέχρι εδώ, συνάντησες πάρα πολλά πλάσματα. Έτσι δεν είναι; συνέχισε ο Άγιος Βασίλης. Είδες κανένα πλάσμα όμοιο με κάποιο άλλο; είδες να μοιάζουν οι νεραϊδομαγισσούλες μεταξύ τους; μήπως έμοιαζαν τα ζωτικά μου; Μεγάλα και μικρά;

- Όχι, όχι, απάντησα διστακτικά.

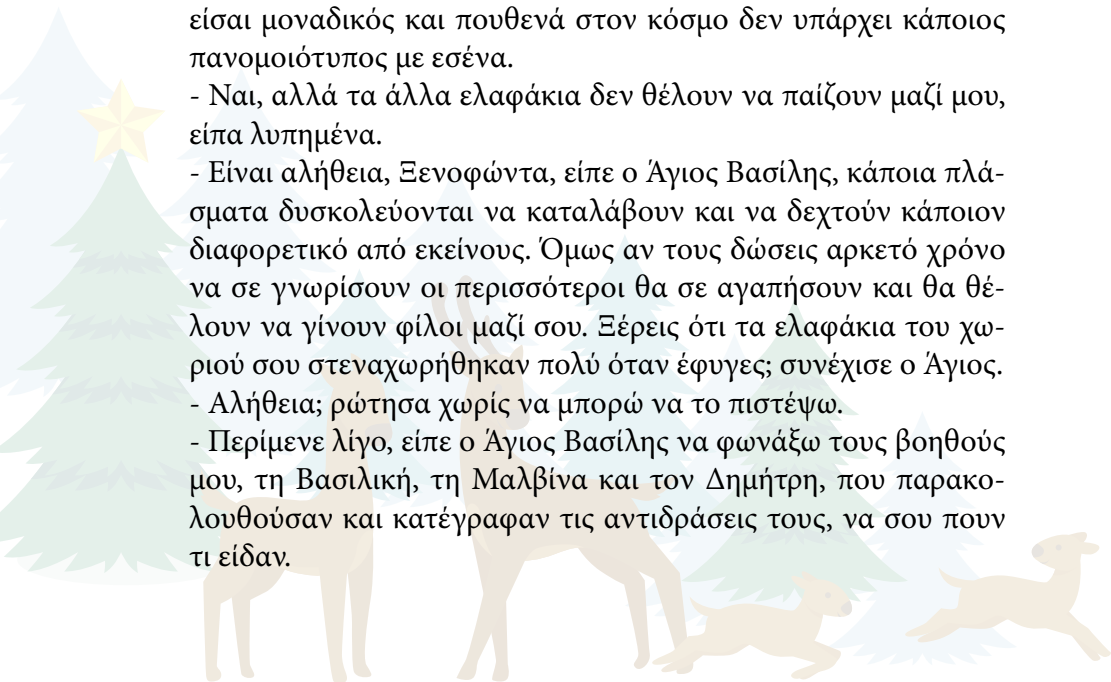
- Ξέρεις πόσο άσχημος, μουντός και βαρετός θα ήταν ο κόσμος μας αν όλα τα πλάσματα έμοιαζαν μεταξύ τους; Ρώτησε και πάλι ο Άγιος. Είναι ωραίο να είσαι διαφορετικός. Αυτό σημαίνει ότι είσαι μοναδικός και πουθενά στον κόσμο δεν υπάρχει κάποιος πανομοιότυπος με εσένα.

- Ναι, αλλά τα άλλα ελαφάκια δεν θέλουν να παίζουν μαζί μου, είπα λυπημένα.

- Είναι αλήθεια, Ξενοφώντα, είπε ο Άγιος Βασίλης, κάποια πλάσματα δυσκολεύονται να καταλάβουν και να δεχτούν κάποιον διαφορετικό από εκείνους. Όμως αν τους δώσεις αρκετό χρόνο να σε γνωρίσουν οι περισσότεροι θα σε αγαπήσουν και θα θέλουν να γίνουν φίλοι μαζί σου. Ξέρεις ότι τα ελαφάκια του χωριού σου στεναχωρήθηκαν πολύ όταν έφυγες; συνέχισε ο Άγιος.

- Αλήθεια; ρώτησα χωρίς να μπορώ να το πιστέψω.

- Περίμενε λίγο, είπε ο Άγιος Βασίλης να φωνάξω τους βοηθούς μου, τη Βασιλική, τη Μαλβίνα και τον Δημήτρη, που παρακολουθούσαν και κατέγραφαν τις αντιδράσεις τους, να σου πουν τι είδαν.

Δύο μικρές νεράιδες μπήκαν τότε στο δωμάτιο και με σκούντηξαν ελαφρά για να με οδηγήσουν στο μαγικό τηλεσκόπιο που χρησιμοποιούσαν για να παρακολουθούν το χωριό μου. Στο τηλεσκόπιο καθόταν ο Γιάννης, ο άλλος βοηθός του Αγίου, και κοιτούσε με προσοχή τι γινόταν στον κόσμο.

- Βλέπεις το χωριό σου; Με ρώτησε η Βασιλική.
- Ναι, το βλέπω.
- Βλέπεις την αναστάτωση που επικρατεί; συνέχισε η Μαλβίνα.
- Ναι, αλλά δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει, είπα απορημένος.
- Ψάχνουν όλοι να σε βρουν, είπε η Βασιλική χαμογελώντας. Από την ημέρα που έφυγες όλα τα ελάφια μικρά και μεγάλα σε ψάχνουν απεγνωσμένα. Οι φίλοι σου είναι πολύ λυπημένοι και ορκίστηκαν ότι δεν θα σε ξαναπειράξουν ποτέ, αρκεί να είσαι καλά και να γυρίσεις πίσω.
- Τι λες λοιπόν, πάμε; Ρώτησε η Μαλβίνα.
- Θα γυρίσουμε πίσω; αναρωτήθηκα εγώ.
- Ναι. Θα γυρίσεις στο χωριό σου και να ξέρεις ότι όλα θα έχουν αλλάξει από εδώ και πέρα, μπήκε στη μέση ο Άγιος Βασίλης και συνέχισε λέγοντας. Όμως δεν μου είπες τελικά τι θα γίνει με το δώρο που θέλεις να μου ζητήσεις;
- Μμμμ! Δίστασα για λίγο, αλλά μετά κοίταξα τον Άγιο αποφασιστικά και του είπα. Ξέρω τι θέλω να σου ζητήσω. Θέλω, σε παρακαλώ, να φέρεις ένα όμορφο δώρο σε κάθε ελαφάκι στο χωριό μου και σε κάθε άλλο πλάσμα στον κόσμο.
- Και για εσένα; Ρώτησε ο Άγιος Βασίλης.
- Εμένα, αγαπημένε μου Άγιε, μου έκανες το μεγαλύτερο δώρο που θα μπορούσα ποτέ να ευχηθώ. Την εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Τι άλλο μπορώ να ζητήσω, είπα με ένα μεγάλο χαμόγελο στο πρόσωπό μου.
- Τότε, μικρέ μου φίλε, ετοιμάσου για το ταξίδι της επιστροφής, είπε ο Άγιος, γνέφοντας στους βοηθούς του. Θα πάρετε την άμαξά μου και θα σε συνοδεύσουν οι Βασιλική με τη Μαλβίνα και

τον Γιάννη, οι νεραϊδομαγισσούλες μου και όλα μου τα ζωτικά. Και μην ξεχνάς, φώναξε ο Άγιος Βασίλης, όπως απομακρυνόταν. Αύριο, Ξενοφώντα, είναι Χριστούγεννα! Χο! Χο! Χο!

Για πότε βρέθηκα επάνω στην άμαξα και για πότε φτάσαμε στο σπίτι μου, ειλικρινά ούτε που το κατάλαβα. Μόλις ξάπλωσα στο μαλακό μου κρεβατάκι, που τόσο μου είχε λείψει, αμέσως αποκοιμήθηκα και νομίζω, βρε παιδιά, ότι πρέπει να ήταν ο ωραιότερος ύπνος που έχω κάνει ποτέ μου. Την άλλη μέρα το πρωί ξύπνησα από έναν θόρυβο. Κοίταξα έξω από το παράθυρο και τι να δω. Οι φατσούλες των φίλων μου ήταν "κολλημένες" πάνω στο τζάμι και με κοίταζαν με αγωνία. Πετάχτηκα επάνω και πήγα να τους συναντήσω. Η χαρά όλων ήταν απερίγραπτη. Και ξέρετε κάτι; Ο Άγιος Βασίλης είχε δίκιο τελικά. Δεν χρειάζεται να αλλάξεις για κανέναν. Δεν χρειάζεται να μοιάζεις με τους άλλους για να σε αγαπάνε. Θα σε αγαπήσουν όπως ακριβώς είσαι γιατί όλοι είμαστε μοναδικοί και όλοι αξίζουμε την αγάπη και τη φιλία. Α! και μην ξεχάσω να σας πω ότι όλα τα ελαφάκια πήραν πολύ όμορφα δώρα εκείνα τα Χριστούγεννα, αλλά και για εμένα ο Άγιος είχε μια μεγάλη έκπληξη. Κάτω από το δέντρο μας με περίμενε ένα κατακόκκινο κουτί με έναν μεγάλο φιόγκο και μέσα είχε μια χιονόμπαλα! Μια όμορφη χιονόμπαλα ίδια με αυτή που μου έσπασε. Ήμουν πραγματικά ευτυχισμένος και νομίζω ότι και ο Αρίστος ήταν, γιατί θα έπαιρνα όρκο ότι μου χαμογελούσε μέσα από το γυαλί.

Και κάπου εδώ, φίλοι μου, τελειώνει η ιστορία μου, αλλά πριν σας αποχαιρετήσω θα ήθελα να ευχηθώ σε όλους σας Καλά Χριστούγεννα! Να περάσετε όμορφα και πάντα να έχετε μια θέση στην καρδιά σας για εκείνα τα πλάσματα που είναι κάπως διαφορετικά από εσάς.

Γεωργία Ζωή
Merry Christmas

Μαρίνα

Σέλνα

